

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.624 van 29 mei 2018
in de zaak A. 221.176/XIV-37.284**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stany Buysse
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 597
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 januari 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 179.079 van 8 december 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12.315 van 7 februari 2017.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 maart 2018.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 31 augustus 2016 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten waarmee een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd aan verweerder.

Verweerder stelt op 12 september 2016 tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissing van 31 augustus 2016 met een arrest van 8 december 2016. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/65, eerste lid, 51/2, vijfde lid, en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, “minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken” en van “het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”.

De verzoekende partij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte heeft geoordeeld dat de rechtsgrond voor het met de aanvankelijk bestreden beslissing opgelegde inreisverbod, zijnde het door verweerder niet uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2016, niet staande kan blijven omdat niet vaststaat dat verweerder kennis had gekregen van het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de verzoekende partij blijkt uit het administratief dossier echter dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2016 met een ter post aangetekende brief van 6 mei 2016 naar verweerder op diens gekozen woonplaats werd gestuurd. De artikelen 51/2, vijfde lid, en 62, § 2, van de vreemdelingenwet bepalen uitdrukkelijk dat elke kennisgeving rechtsgeldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene werd verstuurd met een ter post aangetekende brief, hetgeen te dezen dus is gebeurd. Ten overvloede laat de verzoekende partij hierbij gelden dat het gegeven dat de aangetekende brief niet werd afgehaald, geen afbreuk doet aan de correcte en rechtsgeldige kennisgeving van het meergenoemde bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bewijskracht van de aangetekende zending heeft miskend door in het bestreden arrest te overwegen dat uit de stukken van het administratief dossier niet zou blijken dat verweerder in kennis werd gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2016. Daarmee acht de verzoekende partij ook het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek geschonden.

Tot slot zet de verzoekende partij uiteen dat in het bestreden arrest had moeten worden gemotiveerd waarom de aangetekende zending van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou volstaan als kennisgeving aan verweerder en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door dat niet te doen, de jurisdictionele motiveringsplicht heeft geschonden.

Beoordeling

5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest tot een schending van de materiële motiveringsplicht. Hij overweegt daartoe concreet:

“Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar oplegt ‘indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd’.

De bestreden beslissing is gesteund op deze rechtsgrond, en verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat zou zijn betekend op 8 mei 2016.

Verzoeker betoogt dat hem nooit een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

In het administratief dossier bevindt zich weliswaar een afschrift van een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2016, maar dit afschrift laat niet toe aan te nemen dat verzoeker van deze beslissing in kennis werd gesteld: de handtekening van verzoeker kan niet worden ontwaard, noch wordt melding gemaakt van het feit dat hij zou hebben geweigerd te ondertekenen. Verder kan evenmin uit enig ander stuk van het dossier worden afgeleid dat verzoeker, in weerwil van wat hij stelt, kennis zou hebben gekregen van het bedoelde bevel.

De Raad kan derhalve niet anders dan vaststellen dat het administratief dossier, zoals het hem werd overgemaakt, niet toelaat om aan te nemen dat verzoeker in kennis werd gesteld van het bevel van 3 mei 2016 of enig ander bevel dat zou toelaten artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, toe te passen. De rechtsgrond van de thans bestreden beslissing, met name dat een vroeger bevel om het grondgebied te

verlaten niet werd uitgevoerd, kan niet staande blijven indien niet vaststaat dat verzoeker in kennis werd gesteld van dit bevel.”

6. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter desgevraagd vast te stellen dat de bewijskracht van een stuk is geschonden wanneer de eerste rechter het bestaan van dat stuk miskent of er een uitlegging aan geeft die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

In de artikelen 51/2, vijfde lid, en 62, § 2, (zoals dit laatste gold op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing) van de vreemdelingenwet is bepaald dat elke kennisgeving rechtsgeldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de betrokkene wordt verstuurd met een ter post aangetekende brief. Het is daartoe niet vereist dat de aangetekende brief aan de betrokkene persoonlijk wordt overhandigd noch dat de betrokkene die brief afhaalt indien hij afwezig was op het ogenblik van de aanbidding.

Wat de in hoofde van verweerder genomen beslissing van 3 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt in het bestreden arrest terecht vastgesteld dat deze geen handtekening van verweerder draagt, noch een vermelding van het feit dat verzoeker zou hebben geweigerd ze te ondertekenen voor ontvangst. In het administratief dossier, dat deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier, bevindt zich echter ook een kopie van het afgiftebewijs waaruit blijkt dat de voornoemde beslissing van 3 mei 2016 met een ter post aangetekende brief op 6 mei 2016 naar verweerder werd gestuurd op het adres van zijn gekozen woonplaats. In het administratief dossier bevindt zich eveneens een kopie van de desbetreffende briefomslag met de vermelding “niet afgehaald”.

Door in het bestreden arrest desalniettemin te overwegen dat uit geen enkel stuk kan worden afgeleid dat verweerder kennis zou hebben gekregen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten van 3 mei 2016 en door daarbij geen rekening te houden met het afgiftebewijs van de aangetekende zending aan verweerder van 6 mei 2016, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve de bewijskracht van stukken

overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek geschonden.

Het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

7. In het verzoekschrift tot cassatie en de toelichtende memorie vraagt de verzoekende partij verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verweerder als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verzoekende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 179.079 van 8 december 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

	Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
	Carlo Adams,	staatsraad,
	Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques